

A close-up, high-angle portrait of a woman's face, looking directly at the camera. Her eyes are a light brown color, and her hair is dark and slightly messy. The lighting is dramatic, with strong shadows on the right side of her face. The text is overlaid in a bold, white, distressed font.

**EI ÜHTKI
VALET
ROHKEM**

ROMAAN

**KERRY
LONSDALE**

Originaali tiitel:
Kerry Lonsdale
No More Lies
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on väljamõeldud lugu. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on autori fantaasia vili või põhinevad väljamõeldisel. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste ja inimestega, olgu elus või surnud, on juhuslik.

Tõlkinud Leelo Kaskmann
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Rex Bonomelli

Text copyright © 2022 by Kerry Lonsdale Inc. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

E07439924
ISBN 978-9916-31-399-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Isale.

*Selle eest, et oled alati olnud mõistuse hääl ja
mu suurim toetaja.*

ESIMENE PEATÜKK

Jenna Mason sörgib üle Washingtoni põhikooli parkla, püüdes esimest tundi kuulutatavast kellast ette jõuda. Ta lehvitab hajameelselt lapsevanematele, kes on Beth Hopkini valge BMW X5 kõrval kobarasse kogunenud. Kõrvu ulatuvad jutukatked – agressiivne reporter jahib juhtlõnga –, mis oleksid teda mõned aastad tagasi ärevile ajanud. Ta oleks küsinud, mida reporter jahib. Ta oleks mõelnud, kas ta peab põgenema.

Naiste vadistamine lakkab järsult. Nad vahivad teda. Siis sosistab Beth midagi Leigh Duffile. Leigh' näole tekib šokeeritud ilme ja Jenna arvab, et nad räägivad temast. Ta on mõistatus, selles kokkuhoidvas kogukonnas uusim, kes enamasti hoiab omaette. Kunagi varem oleks ta võinud tunda ärevusekihelust kuklas. Jenna on kindel, et ta on kurioosum. Aga praegusel hetkel on tal kiire ja ta on ärritunud. Josh jättis jälle oma kodutööde kausta maha.

Ta annab pojale liiga palju järele, ta teab seda. Mõistlik lapsevanem laseks poisil tegelda tagajärgedega, mis johtuvad kodutöö õigel ajal üle andmata jätmisest. Karm armastus õpetaks teda koolikotti enne magamaminekut ära pakkima ja hommikuks ukse juurde valmis panema. Jenna võiks viia poisi kausta sekretäri juurde, kuid siis peaks ta inimestega rääkima. Suhtlema. Avaldama muljet.

Tegema asju, mida ta on sissejuurdunud vältinud. Need on harjumused, mida ta pole veel lõplikult endalt raputanud sellest saadik, kui tema ja Josh asusid elama Oceanside'i linna California osariigis.

Mõnikord ta kadestab seda, kui kergelt on poeg sõpru leidnud.

Kuid pojalt ei ole minevikku, mille eest ta peab peituma. Ega inimesi, kelle eest ta põgeneb.

Jenna lõikab läbi kooliõue. Lapsed kogunevad gruppidesse nagu delfiinid parve. Nad sehkendavad oma mobiilidega, klõpsides ja tiktokkides või mida iganes lapsed tänapäeval teevad. Josh on püüdnud selgitada, aga kuna Jenna ei osta talle nutitelefoni ega luba tal järelevalveta internetis olla, ei ole Jenna pingutanud, et rohkem teada saada. Ta väldib seda ja kavatses hoida Joshi sellest nii palju eemal kui vähegi võimalik. Ta ei saa riskida, et poeg postitab midagi oma profiilile, mis võib tuua Jenna mineviku nende ukse ette.

Josh on temaga oma vanamoodsa klapiga telefoni pärast kurjustanud. Ta eelistab seda mitte kasutada, et mitte lasta enda üle irvitada, mis võibki olla põhjus, miks poiss ei vastanud, kui ta helistas poisile kausta pärast mõni minut peale seda, kui Josh kooli poole suundus.

Jenna vähemalt loodab seda. Ta süda taob metsikult, aga ta taltutab oma paanikat, et kooliteel pojaga midagi juhtus ja sellepärast ei saanud ta kõnet vastu võtta. Pidev hirm, millest ta ei saa kunagi üle, oma mineviku tõttu.

Ta suundub otse laudade juurde rohekuldsetes koolivärvides varikatuse all, kus ta teab, et Josh istub enne tundi koos oma sõbra Ansoniga. Ta on jälginud poega mõnel hommikul läbi kooliala ümbritseva võrkaia. Poiss kasvab nii kiiresti. Raske uskuda, et ta saab kolmeteistkümneaastaseks. Veelgi raskem on tunnistada, et ta ise on just nii kaua elanud salaelu.

Anson märkab teda enne kui Josh ja lehvitab. Kergendus voo-gab temast üle, kui näeb poega sõbra kõrval. Ta on siin. Ta ei ole ohus.

„Tere, proua Mason!“

Josh keerab end pingli ringi. „Emps!“ Ta vilksab pilguga ringi, et näha, kes neid jälgib, ja tõmbub kõssi, õlad longus, kui ta püüab näida väiksemana, et teda ei märgataks, sest tal on ema kohaloleku pärast piinlik.

„Tere, Anson! Josh.“ Jenna paneb eredavärviliste vildikajoonistustega kaetud valge kausta lauale. Josh on sirgeldaja, kuigi poja joonistused on realistlikumad kui ta enda veidrad tegelased. Ta ei suuda endiselt uskuda, et tema YouTube’i multikas levis kulutulena juba mitu aastat tagasi. Nüüd on tal leping neljale raamatule ja filmile. „Tabby oravat“ võib näha kõikjal.

Mõnikord ta soovib, et see poleks nii. See teeb temast sihtmärgi, liiga nähtava, hoolimata peaaegu maniakaalsest pingutusest hoida privaatsust. Kuid see tasub arveid ja veel üht-teist. Ta saab osta Joshile Carlsbadi Shoppesist Vansi jalatseid, mitte määrdunud taldadega kantud tosse Päästarmee taaskasutusest. Nad saavad süüa restoranides, kus on linasest riidest salväratikud, sellistes kohtades, kuhu vanemad teda lapsena viisid, ega pea sööma toidupoe ostetud ülessoendatud purgitoitu.

Tänu ootamatule edule on nad elanud, nagu inimesed päriselt elavad, mitte nagu nomaadid, kes liiguvad Murielle’i inglivõrgustiku piires ühest kodust teise, elu, mida nad elasid veel poolteist aastat tagasi.

Ta soovib tihti, et nad poleks peidust välja tulnud. Ta kardab, et ükskord avastatakse, kes ta tegelikult on. See on pidev võitlus, võitlus tungiga vaadata üle öla vastupidi lihtsalt elamisele.

Josh tõmbab kausta enda poole ja topib seljakotti. „Mida sa siin teed?“

„Sa ei vastanud mu kõnele.“ Jenna surub käed rusikasse, küüned peopesi hammustamas. Viimasel ajal on Josh eiranud reegleid, pannud ta kannatuse proovile ja lükanud piire, mis ta on paika pannud, et poega turvaliselt hoida.

Josh krimpsutab nägu. „Mu telefon on tumm.“

„Sa ei laadinud seda eile öhtul?“ See on nende kõigutamatu, kindel reegel.

Koolikell heliseb, see hääl käib närvidele. Jenna kuuleb seda pagana kella oma majaski, viie majadeploki kaugusel.

„Ei laadinud,“ poriseb poiss püsti tõustes.

„Miks?“

„Unustasin.“ Ta heidab seljakoti selga. Anson teeb sama veidi süüdlaslikult, et on nende jagelemise keskele sattunud. Josh hakkab eemalduma. „Kas ma võin nüüd minna?“

„Kui sul oleks olnud meeles oma telefoni laadida ja sa oleksid mu kõne vastu võtnud, poleks ma pidanud sind oma kohalolekuga austama.“

Josh punastab. „Ema, lõpeta!“ Ta taganeb kiiremini. Jenna saadab talle hoiatava pilgu, mida poiss liigagi hästi tunneb. Kui taoline suhtumine jätkub, paneb Jenna ta koduaresti. „Olgu. Vabandust. Ma laen telefoni öhtul.“

„Ilusat päeva, proua Mason!“

„Sulle samuti, Anson!“ Ta naeratab Joshi sõbrale.

Anson sörgib Joshile järele. Nad müksivad naerdes õlgu kokku ja Jenna tunneb kadedusekihvastust koos jõhkra kahetsustorkega. Tal pole olnud sellist sõpra nagu Anson sellest saadik, kui ta oli kuueteistkümneaastane. Tema sõber suri sel ööl, kui Jenna kodust minema jooksis.

Ja kelle süü see on?

Sapp valgub suhu nagu hapuks läinud koor, vastik ja määndunud. Ta lükkab selle mõtte kõrvale, kujutab ette, kuidas see haihtub. Aga see tuleb tagasi. Alati meenutades talle, mida ta on teinud. Alati tõestades, et ta pole oma emast parem.

Kodu poole suundudes jõuab Jenna parklas poolele tee, kui Leigh talle ette astub. Liigutus on äkiline ja Jenna põrkab temaga kokku.

„Ma lootsin sinuga kohtuda, kui sa tagasi tuled,“ teatab Leigh.

Jenna kõõritab lapsevanemate klubi sekretäri, mõeldes, mida naine temast tahab. Siis meenuvad vestluskilud, mis talle varem

kõrvu jäid, ja viis, kuidas Leigh ja Beth olid teda jälginud. Agressiivne reporter. Jahib juhtlõnga. Närviline võbelus südames tõuseb lendu.

Leigh' basseiniveesinised silmad säravad ja ta naeratus on õelalt lai. Keeleots puudutab lõikehamba tippu, kui filmist „Välktants“ inspireeritud pusa libiseb paremalt õlalt alla. Ta paneb käsivarred rinnal risti, lükates rinnad üles, ja jõnksutab õlgu, justkui ei suudaks oma uudiseid tagasi hoida. Leigh arvab alati, et tal on midagi põnevat jagada.

„Kas see on tõsi?“ küsib ta, hoolitsetud kulmud kõrgele kerkinud.

Jenna kibrutab laupa, otsides põgenemisteed, soov pageda metsikult kuklas tagumas. „Misasi on tõsi?“

Leigh kallutab pea küljele, heites Jennale pilgu, otsekui teaks Jenna täpselt, millest Leigh räägib.

„Räägitakse, et sa tapsid ühe kuueteistaastase lapse.“

TEINE PEATÜKK

Jenna võpatab, otsekui oleks Leigh talle kõrvakiilu andnud. „Mida?“

„See on tõsi, eks ole?“ Leigh nihkub talle nina alla ja Jenna kardab, et ta kohutatud ilme paljastab kõik. *See on tõsi!* Leigh' st õhkub põnevust. Ta ei hooli, kas Jenna vastab nii- või naamoodi. Jenna oleks võinud päise päeva ajal varastada J. Paul Getty muuseumist Cézanne'i akvarelli ja Leigh läheks erutusest lõhki. Ta armastab head lugu.

Tung tekitada enda ja Leigh' vahele mingi vahemaa ronib mööda ta jalga üles nagu kass puu otsa, surudes küüned lihasse. Aga tal pole kusagile minna. Autod blokeerivad teda mõlemalt poolt. Tema taga tulevad Beth ja Sherry lähemale, et kuulata. Ta on lõksus. Ta hingetõmbed on lühikesed pahvakud. Tavaliselt ei ole ta nii hoolimatu. Ta jälgib uudiseid, hoiab teda jahtivatel inimestel silma peal. Kuid seoses avaliku tähelepanuga, mis ümbritseb tema tehinguid multifilmi tegemiseks, Joshi hiljutise vastuhaku ja Kavani abieluettepanekuga möödunud reedel on ta olnud pisut hajevil. Ta minevas valvsuse, kui nad siia elama tulid. Ta uskus ekslikult, et nad on kaitstud. Tema identiteet oli kindel.

Kuidas ta paljastati?

Värin libiseb mööda selga alla, kui teadmine kinnistub. Ta on olnud naiivne, üleliia kindel nende turvalisuses. Ta poleks pidanud laskma Joshil end veenda nii kauaks siia jääma.

Leigh' pilk vilksab üle Jenna õla. „Räägi meile! Me tahame teada.“

Kuidas nad ometi Wesist teada said? Kuidas nad seostasid Wesi temaga?

Ta on olnud kolmteist aastat sammukese oma minevikust ees. Aga ta kardab, et koos sellega, mida Leigh kavatseb öelda, on ta minevik talle järele jõudnud. Koputab talle õlale. Samale õlale, üle mille ta lakkas vaatamast, sest oli muutunud liiga rahulolevaks.

Pulss taob Jennal kõrvus. „Muidugi pole see tõsi.“ *Wes uppus. Mind ei olnud kohal.* See on ta aiju kaevunud mantra alates Murielle'ist, naisest, kes kõik need aastad tagasi ta enda tiiva alla võttis.

„Seda Beth küll ei öelnud.“

Jenna vaatab naist oma selja taga. Beth väldib talle silma vaatamist ja sukeldub autosse. Ta taganeb nii kiiresti, et sunnib Sherry teelt eest hüppama, jättes Jenna mõtlema, mis see on, mida Beth *täpselt* teab.

„Beth!“ kiljub Sherry. Ta lööb käega vastu kapotti.

„Beth rääkis meile saladuskatte all,“ ütleb Leigh. „Ta ei tohi sellest rääkida enne, kui artikkel homme ilmub, kuid Sherry postitas selle juba lapsevanemate gruppi.“

Kool taandub kaugele. Häälled kaovad, jäävad ainult tema ja Leigh. „Mis artikkel?“

„Pole aimugi, aga ma suren, kui seda lugeda ei saa. Oih, halb sõnastus. Minu viga.“ Ta puudutab kiledahäälselt itsitades Jenna käsivart. „Kas sa istusid kinni ka? Ära vasta. Ma otsin juhtumi välja,“ ütleb ta, kui Jenna nägemine ähmastub. Parkla hakkab silme ees keerlema.